

Tarzan's Verhalen uit de Tropische Wildernis

VAN

EDGAR RICE BURROUGHS

NAAR DE AMERIKAANSCH E UITGAVE BEWERKT

DOOR

W. J. A. ROLDANUS Jr.

RIJSWIJK (Z.-H.)
BLANKWAARDT & SCHOONHOVEN

AMSTERDAM
J. C. DALMEIJER

DE LEEUW.

Numa, de leeuw, kroop achter een boschje kreupelhout vlak naast de drinkplaats, waar de rivier vlak beneden de bocht draaikolken vormde. Er was daar een doorwaadbare plek en op de beide oevers zag men diepe paden, welke zich steeds meer verbreedden en waarlangs sinds onheugelijke eeuwen de wilde dieren van den jungle en van de vlakte gekomen waren om te drinken: de carnivoren met vermetelee en onbevreesde majesteit, de herbivoren schuchter, aarzelend, vreesachtig.

Numa, de leeuw, was hongerig, heel hongerig en dus hield hij zich volkomen stil. Op zijn tocht naar de drinkplaats had hij dikwijls gegromd en niet weinig gebruld, doch nu hij dicht bij de plek kwam, waar hij in hinderlaag zou gaan liggen voor Bara, het hert, of Horta, het zwijn, of een der andere dieren met sappig vleesch, die daarheen zouden komen om te drinken, hield hij zich stil. Het was een grimmige, een vreeselijke stilte, die doorflitst werd met geelgroen licht van woeste oogen.

Pacco, de zebra, kwam het eerst en Numa, de leeuw, kon een gebrul van woede nauwelijks bedwingen, want van alle vlaktebewoners was er geen omzichtiger dan Pacco, de zebra. Achter den zwartgestreepten hengst kwam een kudde van dertig of veertig van die plompe en boosaardige kleine paardachtige dieren. Naarmate de leider dichter bij de rivier kwam, bleef hij dikwijls staan, spitste zijn ooren en snoof in de lucht of hij misschien ook de lucht van de gevreesde vleescheters opvangen zou.

Numa trok zijn achterpooten onder zijn taankleurig lichaam en maakte zich gereed voor den plotseligen aanval. Zijn oogen schoten vuur. Zijn groote spieren trilden van opwinding.

Pacco kwam wat dichter bij, bleef staan, snoof en keerde om. Een gekletter van zich voorthaastende hoeven en de kudde was weg; maar Numa, de leeuw, bewoog zich niet. Hij kende de gewoonten van Pacco, den zebra. Hij wist, dat hij zou terugkomen, ofschoon hij waarschijnlijk nog vele malen omkeeren en vluchten zou, vóór hij moed verzameld had om zijn harem en zijn nakomelingen naar het water te brengen. Maar ook bestond de mogelijkheid, dat Pacco voor goed afgeschrikt zou zijn. Numa had dat meer zien gebeuren en daarom hield hij zich zoo stil mogelijk, om niet de oorzaak te zijn, dat de kudde zonder gedronken te hebben, naar de vlakte teruggaloppeerde.

Telkens en telkens weer kwamen Pacco en de zijnen terug en telkens en telkens weer keerden zij

om en vluchtten; maar iederen keer kwamen zij toch dichterbij de rivier, totdat de plompe hengst eindelijk zijn bek in het water stak. De anderen naderden hun leider behoedzaam. Numa koos een vet merrieveulen uit en zijn vlamme oogen brandden vraatzuchtig, terwijl hij zijn blikken op haar liet rusten, want er is weinig, waar Numa, de leeuw, zooveel van houdt als van het vleesch van Pacco, misschien omdat Pacco van alle herbivoren het moeilijkst te vangen is.

Langzaam stond de leeuw op en terwijl hij opstond, brak een tak onder zijn groote pooten. Als een pijl uit een boog vloog hij op het merrieveulen af; maar de gebroken tak was genoeg geweest om de kudde op te schrikken, zoodat zij tegelijkertijd met Numa's aanval vluchtten.

De hengst was de laatste en met een wonderbaarlijken sprong vloog de leeuw door de lucht om hem te grijpen, maar de krakende tak had Numa van zijn diner beroofd, ofschoon zijn machtige klauwen den glanzenden romp van den zebra schampten en vier vuurroode strepen op de mooie robe achterlieten.

Woest ging Numa van de rivier weg en trok gevaarlijk en hongerig den jungle in. Zijn honger was nu zóó groot, dat hij niet kieskeurig meer was. Zelfs Dango, de hyena, zou hem welkom zijn. Zoo gestemd kwam de leeuw bij den troep van Kerchak, den grooten aap.

Zoo laat in den ochtend verwacht men Numa niet. Men vermoedt, dat hij op dat uur naast zijn prooi van den vorigen nacht ligt; maar Numa had dien nacht geen prooi gehad. Hij jaagde nu nog, hongeriger dan ooit.

De anthropoïden liepen lui om de open plek heen, nadat zij hun eersten ochtendhonger gestild hadden. Numa rook hen lang vóór hij ze zag. In gewone omstandigheden zou hij omgekeerd zijn om ander wild te zoeken, want zelfs Numa had eerbied voor de machtige spieren en de scherpe tanden der groote mannetjesapen van Kerchak's troep, maar dien dag bleef hij, zijn behaarde snuit gerimpeld tot een valschen grijns, doorloopen.

Zonder een oogenblik te aarzelen viel Numa aan zoodra hij bij een punt kwam waar hij de apen zien kon. Er stonden een twaalf of meer van die behaarde menschachtige wezens op een kleine open ruimte in het woud. In een boom zat een jonge man met een bruine huid. Hij zag Numa's vluggen aanval; hij zag de apen omkeeren en vluchten, trappend op hun kleine balu's; slechts één enkele hield stand, een jong wijfje, dat door haar nieuw moederschap bezielde werd tot het groote offer, dat haar balu zou kunnen doen ontsnappen.

Tarzan sprong van zijn zitplaats, gillend tegen de vluchtende mannetjes en tegen die, welke in de veiligheid der omringende boomen zaten. Hadden de mannetjes stand gehouden, dan zou Numa dien

aanval niet doorgezet hebben, tenzij hij geprikkeld werd door woede of vreeselijken honger, en zelfs dan zou hij er niet ongedeerd afgekomen zijn.

Wanneer de mannetjes Tarzan's roep gehoord hadden, dan nog gehoorzaamden zij er toch slechts langzaam aan, want Numa had de moederaap reeds gegrepen en naar den jungle gesleurd voor de mannetjes voldoende hun geestkracht en hun moed verzameld hadden om hun kameraad gezamenlijk te verdedigen. Tarzan's woedende stem wekte gelijke woede in de harten der apen. Grommend en brullend volgden zij Numa in het dichte labyrinth van gebladerte, waarin hij zich voor hen trachtte te verbergen. De aapmensch was in de voorhoede en bewoog zich snel en toch voorzichtig voort, meer nog op zijn ooren en zijn neus dan op zijn oogen vertrouwend om te weten waar de leeuw zich ophield.

Het spoor was makkelijk te volgen, want het voortgesleepte lichaam van het slachtoffer liet een heel duidelijk bloedspoor achter. Zelfs zulke domme wezens als u en ik zouden dat makkelijk hebben kunnen volgen.

Tarzan wist, dat zij dicht bij de groote kat waren, zelfs nog vóór hij een woest gegrom vlak voor zich hoorde. Den apen toeroepend zijn voorbeeld te volgen, slingerde hij zich in een boom en een oogenblik later was Numa door een kring van grommende beesten, die geheel buiten het bereik van zijn tanden en klauwen, maar goed zichtbaar voor hem waren.

De leeuw lag met zijn voorpooten op de apin. Tarzan kon zien, dat deze reeds dood was, maar iets in hem zeide, dat het noodzakelijk was het lijk uit de klauwen van den vijand te redden en hem te straffen.

Hij schreeuwde Numa plagerijen en beledigingen toe, rukte doode takken van den boom, waarin hij danste en smeed ze naar den leeuw. De apen volgden zijn voorbeeld. Numa brulde van woede. Hij had honger, maar onder zulke omstandigheden kon hij niet eten.

Wanneer de apen alleen geweest waren, zouden zij ongetwijfeld den leeuw gauw kalm van zijn prooi hebben laten genieten, want was zij niet dood? Zij konden haar niet tot het leven terugbrengen door takken naar Numa te gooien; maar Tarzan was van een andere meening. Numa moest gestraft en weggejaagd worden. Hem moest geleerd worden, dat hij, zelfs al doodde hij een Mangani, haar niet op mocht vreten. De menschegeest keek in de toekomst, terwijl de apen slechts het onmiddellijke heden zagen. Zij zouden tevreden zijn dien dag de bedreiging van Numa te ontgaan, terwijl Numa de noodzakelijkheid, zoowel als de middelen zag om de toekomst veilig te maken.

Dus bleef hij de groote anthropoïden aansporen totdat Numa overstelpt werd door werptuigen, waaronder hij steeds bleef brullen en zijn kop in alle richtingen wenden, maar toch bleef hij zich radeloos aan zijn prooi vastklampen.

De twijgen en takken, die naar Numa geslingerd werden, deden hem – dat begreep Tarzan heel gauw – zoo goed als geen pijn en wonden hem heelemaal niet, waarom hij uitkeek naar andere werptuigen. Lang behoefde hij niet te zoeken. Een hoop granietsteenen niet ver van Numa verschaften een munitie van een veel pijnlijker natuur. Den apen toeroepend naar hem te kijken, sprong Tarzan op den grond en nam een handvol kleine steenen. Hij wist, dat, indien zij hem eenmaal zijn denkbeeld hadden zien uitvoeren, zij veel vlugger zijn voorbeeld volgen dan zijn instructies gehoorzamen zouden, wanneer hij hun zou bevelen brokken rots te gaan halen en die naar Numa te gooien, want Tarzan was toen nog geen koning van den troep van Kerchak's apen. Dat gebeurde pas in latere jaren. Nu was hij nog slechts een jonge man, die zich reeds een plaats veroverd had in de vergaderingen der woeste dieren, onder wie een vreemd lot hem geworpen had. De norsche mannetjes van de oudere generatie haatten hem nog zooals dieren hen haten, die zij argwanen, en wier karakteristieke lucht de karakteristieke lucht van een vreemde en derhalve van een vijandige soort is. De jongere mannetjes, die in hun jeugd zijn speelkameraden geweest waren, waren echter aan Tarzan's lucht evenzeer gewend als aan die van alle andere leden van den troep. Zij koesterden volstrekt geen achterdocht tegen hem, maar toch hielden zij ook niet van hem, want zij hielden behalve in den paringstijd van niemand.

Derhalve ging Tarzan, nu hij nog niet bevelen kon, voor. Hij had reeds lang te voren de aapachtige neiging om alles na te doen ontdekt en eveneens geleerd daar gebruik van te maken. Nadat hij zijn armen met granietsteenenvulde had, klom hij weer in den boom, en tot zijn groot genoegen zag hij, dat de apen zijn voorbeeld hadden gevolgd.

In den korten tijd, dien zij noodig hadden om steenen te verzamelen, had Numa aanstalten gemaakt om te gaan eten; doch nauwelijks had hij zichzelf en zijn prooi in de daarvoor vereischte houding gelegd, of een scherpe steen, geworpen door de geoefende hand van den aapmensch, trof hem op zijn wang. Zijn plotseling gebrul van pijn en woede werd gesmoord door een salvo van de apen, die gezien hadden wat Tarzan deed. Numa schudde zijn massieven kop en keek op naar zijn beulen. Een half uur lang vervolgden zij hem met gebroken takken en stukken rotssteen en hoewel hij zijn buit tot in het dichtste kreupelhout sleurde, vonden zij toch steeds een manier om hem met hun werptuigen te bereiken; zij gaven hem geen gelegenheid om te eten en joegen hem steeds verder op.

De onbehaarde aap met de menschenlucht was de ergste van allen, want deze had zelfs de brutaliteit om op den grond den heer van den jungle tot op enkele meters te naderen, opdat hij met grooter nauwkeurigheid en kracht de scherpe stukken graniet en de zware stukken hout naar hem zou kunnen

slingeren. Telkens weer schoot Numa plotseling en kwaadaardig op hem af – maar de lenige, behendige beul slaagde er steeds weer in hem te ontwijken en dat nog wel met zulk een onbeschaamd gemak, dat de leeuw zelfs in de verterende passie van zijn woede zijn grooten honger vergat en zijn prooi gedurende vrij langen tijd onbeheerd liet liggen in vergeefsche pogingen om zijn vijand te grijpen.

De apen en Tarzan vervolgden het groote dier tot een groote open plek, waar Numa blijkbaar besloot voor het laatst stand te houden. Hij ging in het midden van de open ruimte liggen, waar hij ver genoeg van de boomen verwijderd was om hem feitelijk veilig te doen zijn voor het vrij onbeholpen gooien der apen, hoewel Tarzan hem nog met steeds toenemende zekerheid wist te raken.

Dit echter paste volstrekt niet in de bedoelingen van den aapmensch, daar Numa nu nog slechts met een nijdig gegrom nu en dan een steen ontving, terwijl hij zich gereed maakte om eindelijk van zijn buit te gaan genieten. Tarzan krabbelde zich op zijn hoofd en trachtte een doeltreffender aanvalsmiddel te bedenken, want hij was vastbesloten Numa te beletten op welke manier dan ook te profiteren van zijn aanval op den troep. De menschegeest redeneerde voor de toekomst, terwijl de ruige apen alleen dachten aan hun tegenwoordige haat voor dezen ouden vijand. Tarzan begreep, dat, wanneer Numa merken zou, dat het heel makkelijk ging om uit den troep van

Kerchak een lekkeren maaltijd te stelen, het niet lang meer duren zou of hun bestaan zou één levende nachtmerrie van afschuwelijke waakzaamheid en vrees zijn. Numa moest geleerd worden, dat het doden van een aap een onmiddellijke bestraffing en geen voordeel met zich bracht. Er zouden maar weinig lessen noodig zijn om de vroegere veiligheid weer aan den troep te verzekeren. Dit moest een oude leeuw zijn, wiens verminderende kracht en behendigheid hem genoodzaakt hadden een prooi te nemen waar hij die krijgen kon; doch zelfs één enkele leeuw zou, wanneer hem dat niet afgeleerd werd, den troep kunnen uitroeien of tenminste het bestaan ervan zoo precair maken, dat het leven alles behalve prettig meer zou zijn.

„Laat hij onder de Gomangani gaan jagen,” dacht hij. „In hen zal hij een makkelijker buit hebben. Ik zal den woesten Numa leeren, dat hij niet op de Mangani mag jagen.”

Maar hoe hij het lijk van zijn slachtoffer aan den etenden leeuw moest ontrukken was de eerste vraag, die opgelost moest worden. Eindelijk viel Tarzan een plan in. Aan ieder ander dan Tarzan van de Apen zou het een gevaarlijk plan toegeschenen zijn en misschien aan hem ook wel; doch Tarzan hield van avonturen, waaraan groote gevaren verbonden waren. Doch hoe dit zij, ik betwijfel ten zeerste of u of ik een dergelijk plan gekozen zouden hebben om een woesten en hongerigen leeuw zijn prooi te betwisten.

Tarzan had hulp noodig voor het plan, dat hij ontwikkeld had, en zijn helper moest even dapper en bijna even behendig zijn als hij. De blik van den aapmensch viel op Taug, den speelkameraad van zijn jeugd, zijn medeminnaar daarna en thans van alle mannetjesapen van den troep de eenige, van wien men zou kunnen denken dat hij in zijn woest gemoed een gevoel had, dat wij voor ons vriendschap noemen. In ieder geval wist Tarzan, dat Taug dapper en jong en behendig en buitengewoon gespierd was.

„Taug!” riep de aapmensch. De groote aap keek op van een dooden tak, dien hij van een door den bliksem versplinterden boom trachtte te rukken. „Ga dicht naar Numa toe en treiter hem,” zeide Tarzan. „Treiter hem tot hij aanvalt. Leid hem af van het lichaam van Mamka. Houd hem er zoo lang af als je kan!”

Taug knikte. Hij was aan den anderen kant van de open plek. Eindelijk den tak van den boom losrukkend, sprong hij op den grond en ging naar Numa toe, tegen wien hij zijn beledigingen uitbrulde. De getreiterde leeuw keek op en ging staan. Zijn staart ging recht de hoogte in en Taug keerde zich om en vluchtte, want hij wist, dat dat het signaal voor een aanval was.

Achter den leeuw liep Tarzan vlug naar het midden van de open plek en naar het lijk van Mamka. Numa, die nu al zijn aandacht op Taug gevestigd had, zag den aapmensch niet. Integendeel hij zette den man-

netjesaap na, die geen oogenblik te vroeg gevluht was, daar hij den dichtstbijzijnden boom slechts enkele meters voor den leeuw bereikte. Als een kat klauterde de zware anthropoïde den stam op. Het scheelde slechts een paar inches of Numa's klauwen hadden hem nog geraakt.

Een oogenblik bleef de leeuw onder den boom staan kijken naar den aap, terwijl hij brulde tot de aarde beefde. Dan ging hij weer naar zijn prooi terug, maar terwijl hij dat deed, schoot zijn staart weer plotseling loodrecht de hoogte in; hij viel nu zelfs nog woester aan dan daareven, want hij zag den onbehaarden aapmensch met het bloederige lijk op een van zijn reuzenschouders naar de overzijde snellen. De apen, die van uit de veilige boomen naar den grimmigen wedloop keken, schreeuwden Numa scheldwoorden en Tarzan aanmoedigen toe. De hoogstaande zon, bont en schitterend, viel als een bovenlicht op de acteurs in de open ruimte en deed hen fel uitkomen voor de toeschouwers in de dichte schaduwen van de boomen eromheen. Het lichtbruin lichaam van den naakten aapmensch werd bijna geheel verborgen door het bloederige lijk van de gedoode apin. Achter hem kwam de zwartgemaande leeuw, met zijn kop naar voren, zijn staart rechtop, voortsnellend over de door de zon belichte open plek.

O, maar dat was eerst leven! Met den dood op zijn hielen sidderde Tarzan van vreugde om zulk een bestaan; maar zou hij de boomen tijdig genoeg bereiken?

Gunto slingerde aan een tak in een boom voor hem. Gunto schreeuwde hem aanmoedigingen en raad toe.

„Pak mij!” riep Tarzan en met zijn zwarte last sprong hij naar den grooten aap; die aan zijn achterpooten en één voorpoot hing. En Gunto greep hen – den zwaren aapmensch en het doode gewicht van de gedoode apin – greep hen met een grooten, behaarden poot en trok hen op, tot Tarzan’s vingers zich om een tak daarnaast sloten.

Beneden sprong Numa; maar Gunto, zwaar en onhandig als hij mocht lijken, was zoo vlug als Manu, de kleine aap, zoodat de klauwen van den leeuw slechts langs hem schrampten en een bloedige streep achterlieten onder den eenen behaarden arm.

Tarzan bracht Mamka’s lijk naar een hoogen gaffel, waar het zelfs voor Sheeta, den panter, veilig was. Numa liep woest brullend onder den boom heen en weer. Hij was beroofd van zijn prooi en ook van zijn wraak. Hij was inderdaad heel woest, maar zijn beulen waren ver buiten zijn bereik, en nadat zij hem nog eenige beledigingen en steenen toegeslingerd hadden, slingerden zij zich door de boomen naar hun jachtterrein terug.

Tarzan dacht veel na over het avontuur van dien dag. Hij voorzag wat er zou kunnen gebeuren, wanneer de groote vleescheters van den jungle ernstig hun aandacht zouden gaan wijden aan Kerchak’s troep, maar eveneens dacht hij aan de wilde vlucht der apen, toen Numa zijn eersten aanval deed. Bijna

alle junglehumor is grimmig en bitter. De dieren hebben weinig of geen begrip voor humor, maar de jonge Engelschman zag humor in vele dingen, die niets humoristisch voor zijn makkers hadden.

Van zijn prilste jeugd af aan had hij, tot groot verdriet van zijn medeapen naar grappen gezocht en nu zag hij den humor van de paniek der apen en van Numa's woede zelfs in dit grimmige jungleavontuur, dat Mamka het leven gekost en dat van vele anderen van den troep in gevaar gebracht had.

Enkele weken later deed Sheeta, de panter plotseling een aanval in den troep en pakte een kleinen balu van een boom, waarin hij neergelegd was, terwijl zijn moeder naar voedsel zocht. Sheeta wist ongedeerd met zijn kleine buit te ontkomen. Tarzan ontstak in woede. Hij sprak met de apen over het gemak, waarmede Numa en Sheeta, binnen het tijdsverloop van een maand, twee leden van den troep gedood hadden.

„Zij zullen ons op den duur allemaal dooden,” riep hij uit. „We zoeken maar voedsel in den jungle zonder acht te slaan op het naderen van vijanden. Zelfs Manu doet dat niet. Pacco, de zebra, en Wappi, de antilope, zetten schildwachten uit, als de anderen voedsel zoeken, terwijl wij, de groote Mangani, Numa en Sabor en Sheeta laten komen, wanneer zij willen, om ons mede te nemen als voedsel voor hun balu's.

„Gr-r-rmph!” zeide Numgo.

„Wat moeten we doen?” vroeg Taug

„Wij moeten ook twee of drie posten uitzetten die steeds uitkijken of Numa en Sabor en Sheeta soms komen,” antwoordde Tarzan. „Voor anderen behoeven we niet bang te zijn, behalve voor Histah, de slang, en wanneer we naar de anderen uitkijken, zullen we Histah ook zien, ook al kruipt hij nog zoo stil over den grond en tusschen de takken.”

En zoo gebeurde het, dat in het vervolg de groote apen van Kerchak's troep schildwachten uitzetten naar drie kanten, wanneer de troep, minder verspreid dan zij vroeger gewoon waren, naar voedsel zocht.

Maar Tarzan trok dikwijls alleen weg, want Tarzan was een mensch en zocht vermaak in avonturen en dien humor, welken de grimmige en vreeselijke jungle geven kan aan hen, die hem kennen en niet vreezen. Terwijl anderen slechts voedsel en liefde zochten, zocht Tarzan van de Apen voedsel en vreugde.

Op een goeden dag was hij boven het gepalissadeerde dorp van Mbonga, het opperhoofd, den zwarten kannibaal van den jungle. Hij zag, zooals hij reeds zoovele malen gezien had, Rabba Kega, den heksenmeester, uitgedost met den kop en de huid van Gorgo, den buffel. Tarzan vond het amusant een Gomangani te zien pronken en pralen als Gorgo; maar het deed geen bijzondere gedachten in hem opkomen, totdat hij toevallig aan Mbonga's hut de huid van een

leeuw met den kop er nog aan hangen zag. Toen kwam een grijns op het knappe gezicht van den aapmenschen spelen.

Hij ging weer terug in den jungle, totdat toeval, behendigheid, kracht en geslepenheid hem een makkelijk maal gaven. Had Tarzan het gevoel, dat de wereld hem een bestaan verschuldigd was, eveneens beseftte hij, dat het aan hem stond dat bij elkaar te krijgen en niemand kon dat beter dan deze zoon van een Engelschen lord, die zelfs nog minder wist van de manieren van zijn voorouders dan hij wist van zijn voorouders zelf – en dat laatste was niets.

Het was reeds heelemaal donker, toen Tarzan naar het dorp van Mbonga terugkeerde en op zijn oude plekje in den over de palissade hangenden boom zitten ging. Daar er geen bijzondere feestelijkheden waren, was er maar weinig leven in de eenige straat, want slechts een orgie van vleesch en inlandsch bier kon de onderdanen van Mbonga uit de plooi brengen. Dien avond zaten de ouderen om de kookvuren te praten, terwijl de jongeren zich paarsgewijze afzonderden in de schaduwen van de met riet bedekte hutten.

Tarzan liet zich in het dorp glijden en sloop stil door de dichte schaduwen naar Mbonga's hut. Daar vond hij wat hij zocht. Er waren aan alle kanten krijgers, maar zij wisten niet, dat de gevreesde duivel-god zoo dichtbij geruischloos rondsloop, en evenmin zagen zij dat hij zich meester maakte van wat hij

hebben wilde, en dan weer even geruischloos als hij gekomen was uit hun dorp wegging.

Later op den avond, toen hij in een makkelijke houding ging liggen om te slapen, lag hij een tijd lang te kijken naar de fonkelende planeten en de tintelende sterren en naar Goro, de maan, en hij glimlachte. Hij herinnerde zich hoe belachelijk de groote apen zich gemaakt hadden met hun dolle vlucht, toen Numa onder hen gesprongen was en Mamka meegesleurd had, en toch wist hij, dat zij woest en moedig waren. De plotselinge schrik veroorzaakte steeds een paniek, maar dat besepte Tarzan op dat oogenblik nog niet. Dat was iets, dat hij in de naaste toekomst leeren zou.

Met een breeden grijns op zijn gezicht viel hij in slaap.

Manu, de kleine aap, maakte hem in den ochtend wakker door van een tak even boven hem boomschillen in zijn gezicht te gooien. Tarzan keek op en glimlachte. Hij was reeds meermalen op die wijze gewekt. Hij en Manu waren vrij goede vrienden en zij hielpen elkaar wederkeerig. Soms kwam Manu vroeg in den ochtend aangelopen om Tarzan wakker te maken en hem te zeggen, dat Bara, het hert, dichtbij aan het voedsel zoeken was, of dat Horta, het zwijn, vlak bij in een hol sliep, en op zijn beurt brak Tarzan de schalen van de hardere nooten en vruchten open voor Manu of joeg Histah, de slang, of Sheeta, den panter, weg.

De zon was reeds eenigen tijd op en de troep was reeds uitgetrokken om voedsel te zoeken. Manu wees hem de richting aan, die zij ingeslagen hadden.

„Ga mee, Manu,” zeide hij, „dan zal je wat zien, dat je zal doen dansen van plezier. Kom, ga met Tarzan van de Apen mede.”

Met die woorden sloeg hij de richting in, die Manu aangegeven had, en boven hem huppelde, twitterend en schetterend, Manu, de kleine aap. Over Tarzan's schouders hing het ding, dat hij den vorigen avond uit het dorp van Mbonga, het opperhoofd, gestolen had.

De troep was aan het voedsel zoeken in het woud naast de open plek, waar Gunto en Taug en Tarzan Numa zoo getreiterd en ten slotte van zijn prooi beroofd hadden. Sommige liepen op de open plek zelf rond. Vredig en rustig zochten zij hun voedsel, want waren er niet aan drie kanten schildwachten, die voor de veiligheid van den troep waakten? Tarzan had hun dit geleerd en ofschoon hij verscheidene dagen weg geweest was om alleen te jagen, zooals hij dikwijls deed, of om een bezoek te brengen aan de hut bij de zee, hadden zij tot dusverre zijn raadgevingen niet vergeten, en wanneer zij nog een korten tijd doorgingen met het uitzetten van schildwachten, zou het een gewoonte worden, waarmede zij nooit meer breken zouden.

Maar Tarzan, die hen beter kende dan zij zichzelf kenden, dacht, dat zij, zoodra hij weg was, opge-

houden zouden hebben met het uitzetten van schildwachten en nu was hij van plan niet alleen te hunnen koste een grap te hebben, maar ook hun een les te geven in het steeds gereed zijn, wat in den jungle van nog veel grooter belang is dan in de beschaafde wereld.

Gunto was dien dag op post ten Noorden van de open plek. Hij zat in den vork van een boom, vanwaar hij een vrij uitzicht had in den jungle om zich heen. Hij ontdekte het eerst den vijand. Een ritselen in het kreupelhout trok zijn aandacht en een oogenblik later kon hij gedeeltelijk eenige manen en een taankleurige huid zien. Onmiddellijk stiet hij een schel „Kreeg-ah!” uit, wat voor de apen een teeken is, dat er gevaar dreigt.

Dadelijk nam de troep den kreet over tot de „Kreeg-ahs!” door den jungle om de open plek weerklonken, terwijl de apen vlug veilige plekken zochten op de lagere takken van de boomen en de dapperste mannetjes zich in de richting van Gunto haastten.

En dan schreed in de open plek Numa, de leeuw – majestueus en machtig – en uit zijn diepe borst rees een gegrom en gebrul op, dat de haren van de apen ten berge deed rijzen.

Binnen de open plek bleef Numa staan en onmiddellijk daarop viel op hem van uit de dichtstbijzijnde boomen een stortregen van gebroken steenen en van eeuwenoude boomen afgerukte doode takken. Een twaalftal malen werd hij getroffen en toen vlogen de

apen naar beneden om nog meer steenen te verzamelen, waarmede zij hem ongenadig bewerkten.

Numa keerde zich om om te vluchten, maar de weg werd hem versperd door een salvo scherpe werptuigen. Dan kwam op den rand van de open plek Taug hem tegemoet met een rotsblok zoo groot als een menschenhoofd en de heer van den jungle sloeg onder den geweldigen slag tegen den grond.

Met gegrom en geschreeuw en gebrul vielen de groote apen van Kerchak's troep op den gevallen leeuw aan. Takken en steenen en gele tanden dreigden het roerlooze lichaam. Het volgende oogenblik, nog voor hij weer tot bewustzijn kon komen, zou Numa aan stukken gerukt zijn tot er niets meer dan een bloedige massa van gebroken beenderen en haar over zijn zou van wat eenmaal het meest gevreesde junglewezen geweest was.

Maar juist toen de takken en steenen boven hem opgeheven werden en de groote tanden bloot kwamen om hem te verscheuren, sprong als een peillood uit de boomen boven hen een kleine aap met lange witte bakkebaarden en een gerimpeld gezicht. Midden op het lichaam van Numa kwam hij terecht en daar begon hij te dansen en uitdagend tegen de mannetjes-apen van Kerchak te schreeuwen en te gillen.

Een oogenblik hielden zij op, als verlamd door het wonderbaarlijke gebeuren. Het was Manu, de kleine aap, Manu, de kleine lafaard, en nu tartte hij de woestheid der groote Mangani, terwijl hij rondsprong

op het lichaam van Numa, den leeuw, en hun toeschreeuwde, dat zij het niet meer moesten slaan.

En toen de apen ophielden, bukte Manu zich en greep een taankleurig oor. Met al de kracht, die in hem was, trok hij aan den zwaren kop, totdat deze langzaam achteruitschoof en het donkere hoofd en het scherpbesneden profiel van Tarzan van de Apen zien liet.

Sommige van de oudere apen wilden het werk, waarmede zij begonnen waren, afmaken; doch Taug, de gemelijke, sterke Taug, sprong vlug naar voren, ging wijdbeens over het lichaam van den aapmenschen staan en joeg iedereen, die den speelkameraad uit zijn jeugd wilde slaan, weg. En Teeka, zijn wijfje, kwam ook en nam met ontbloote tanden haar plaats naast Taug in. Anderen volgden hun voorbeeld en ten slotte was Tarzan omgeven door een kring van behaarde verdedigers, die geen vijand lieten naderen.

Enkele minuten later sloeg Tarzan zijn oogen open. Hij keek om zich heen naar de apen, die hem omringden, en langzaam drong een flauw besef van wat er gebeurd was tot hem door.

Een breede grijns kwam langzamerhand zijn trekken verlichten. Hij had veel kwetsuren en zij deden hem pijn; maar het goede, dat van dit avontuur gekomen was, was zulks ten volle waard. Hij had bijvoorbeeld geleerd, dat de apen van Kerchak zijn lessen niet in den wind sloegen, en hij had geleerd, dat hij goede vrienden bezat onder de gemelijke

dieren, die hij als gevoelloos beschouwd had. Hij had geleerd, dat Manu, de kleine aap – zelfs de kleine, laffe Manu – zijn leven gewaagd had om hem te verdedigen.

Het stemde Tarzan gelukkig, dat hij deze dingen wist; maar om de andere les, die hij gekregen had, kreeg hij een kleur. Hij was altijd een grappenmaker geweest, de eenige grappenmaker in den norschen en gemelijken troep; maar nu hij daar half dood door zijn wonden lag, zwoer hij zich bijna een plechtigen eed in het vervolg die grappen na te laten – bijna; maar niet heelemaal.